

Δημήτριος Πολιορκητής

Summary :

Ο Δημήτριος Α΄ Πολιορκητής (337 π.Χ.-283 π.Χ.) ήταν ένας από τους διαδόχους του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Συμβασίλευσε αρχικά με τον πατέρα του Αντίγονο Α΄ Μονόφθαλμο στη δυτική Ασία και συμμετείχε σε εκστρατείες στην Ασία και στον ελλαδικό χώρο. Μετά τη συντριβή και το θάνατο του Μονοφθάλμου στην Ινδό (301 π.Χ.) κατόρθωσε να αυξήσει τις λιγότες πραγματικές κτήσεις που του είχαν απομείνει και ανέβηκε στο μακεδονικό θρόνο (294-287 π.Χ.). Πέρασε τα τελευταία χρόνια του αιχμάλωτος του Σελεύκου Α΄ στη Μικρά Ασία.

Other Names

Πολιορκητής

Date and Place of Birth

337/336 π.Χ. – Μακεδονία

Date and Place of Death

283 π.Χ. – Μικρά Ασία

Main Role

Ελληνιστικός βασιλέας εποχής Διαδόχων

1. Νεότητα

Γιος του [Αντιγόνου Α΄ Μονοφθάλμου](#) και της (πολύ μικρότερής του) Στρατονίκης, κόρης του επιφανούς Μακεδόνα Κορράγου, ο Δημήτριος Α΄ Πολιορκητής γεννήθηκε το 337/6 π.Χ. στη Μακεδονία και πέθανε το 283 π.Χ. στη Μικρά Ασία. Ο νεότερος αδελφός του Φίλιππος γεννήθηκε στις Κελαινές, πρωτεύουσα της Μείζονος [Φρυγίας](#), καθώς η Στρατονίκη ακολούθησε το σύζυγό της κατά τη μικρασιατική εκστρατεία. Ο Δημήτριος πέρασε τα παιδικά του χρόνια στις Κελαινές και εικάζεται ότι έλαβε κυρίως στρατιωτική παιδεία, που έδινε ίσως έμφαση και στα ελληνικά γράμματα.¹ Σε ηλικία δεκαεπτά ετών παντρεύτηκε τη Φίλα, κόρη του Μακεδόνα στρατηγού και επιμελητή της Μακεδονίας Αντιπάτρου και χήρα του επίδοξου διαδόχου του Αντιπάτρου [Κρατέρου](#). Ο γάμος αυτός προφανώς εξυπηρετούσε πολιτικές σκοπιμότητες, καθώς ο Αντίπατρος είχε αναδειχθεί διοικητής της μακεδονικής επικράτειας στο τέλος του [Α΄ Πολέμου των Διαδόχων](#) (321-320 π.Χ.).

2. Πρώτες πολεμικές εμπειρίες

Ο Δημήτριος μνήθηκε στη στρατιωτική τεχνική από τον πατέρα του και από νωρίς έλαβε μέρος σε σημαντικές στρατιωτικές συρράξεις. Για πρώτη φορά πολέμησε στο πλευρό του Μονοφθάλμου στη μάχη της Παρατακηνής (317 π.Χ.), στο όριο μεταξύ Περσίας και Μηδίας, για να τεθεί λίγες εβδομάδες αργότερα επικεφαλής του επίλεκτου σώματος του μακεδονικού ιππικού στη μάχη της Γαβινηής (Ιανουάριος 316 π.Χ.), που χάρισε στο Μονόφθαλμο τον έλεγχο της περιοχής από το Ινδικό Κουρ ως το Αιγαίο.² Σε ηλικία είκοσι έξι ετών, και ενώ ο πατέρας του έσπευδε να αντιμετωπίσει τον [Κάσσανδρο](#) στην [Καρία](#), που συνασπιζόταν με τον [Πτολεμαίο Α΄](#) και το [Λυσιμάχο](#) εναντίον του, ο Δημήτριος ανέλαβε να αντιμετωπίσει την εισβολή του Πτολεμαίου Α΄ στη Συρία, με τη βοήθεια των Μακεδόνων Πείθωνος, Φιλίππου, Ανδρονίκου του Ολύθνιου και του Νεάρχου.³ Η συντριπτική ήττα του Δημητρίου από τον Πτολεμαίο Α΄ στη Γάζα το 312 π.Χ.⁴ τον υποχρέωσε να εγκαταλείψει προσωρινά τα όποια σχέδια κυριαρχίας στη Συρία, για να επιστρέψει σύντομα και να επιδοθεί στην πολιορκία των πόλεων της Βαβυλώνας. Η ειρήνη του 311 π.Χ., που έδωσε τέλος σε αυτή τη φάση της σύγκρουσης, σύντομα διαρρήχθηκε από την πτολεμαϊκή πλευρά. Η επέκταση μάλιστα του Πτολεμαίου Α΄ στο Αιγαίο και στην Κύπρο επανέφερε το Δημήτριο στα καρικά και κυκλικά παράλια αμέσως μετά την απελευθέρωση της Αθήνας από την κυριαρχία του Κασσάνδρου. Η σύγκρουση του πτολεμαϊκού και του αντιγονιδικού στόλου στη Σαλαμίνα της Κύπρου χάρισε στο Δημήτριο συντριπτική νίκη (306 π.Χ.), που οδήγησε στη συντονισμένη επίθεση του Αντιγόνου (από την ξηρά) και του Δημητρίου (από τη θάλασσα) στην Αίγυπτο.

Δημήτριος Πολιορκητής

Αλλά και ο ελλαδικός χώρος δεν άφησε αδιάφορο το Δημήτριο κατά το παραπάνω διάστημα. Το 307 π.Χ. ηγήθηκε της αντιγονιδικής επίθεσης στην Ελλάδα και απελευθέρωσε την Αθήνα από το καθεστώς του Δημητρίου Φαληρέως. Κατέλαβε το λιμάνι του Πειραιά και τη Μουνιχία⁵ και παρέμεινε στην Αθήνα για να οργανώσει το συνέδριο των ελληνικών πόλεων που είχαν συμμαχήσει με τον Αντίγονο και να τις προστατεύσει σε περίπτωση αντεπίθεσης του Κασσάνδρου.⁶ Η νίκη στη Σαλαμίνα της Κύπρου το 306 π.Χ. έδωσε την ευκαιρία στον πατέρα του να διεκδικήσει πρώτος από τους Διαδόχους το βασιλικό τίτλο για τον εαυτό του και για το Δημήτριο. Όμως ταυτόχρονα σημειώθηκαν πσιωγυρίσματα στην Ευρώπη – η μακροχρόνια μάλιστα πολιορκία της Ρόδου, στην οποία οφείλει ο Δημήτριος το σκωπτικό προσωνύμιο «Πολιορκητής», λύθηκε έπειτα από διαπραγματεύσεις (304 π.Χ.).⁷ Ο Δημήτριος ήταν αποτελεσματικότερος ως στρατηγός του Αντιγόνου στην Ελλάδα (304-302 π.Χ.), καθώς συμπεριέλαβε στη συμμαχία τη Βοιωτία και την Αιτωλία και ανασυγκρότησε την Κορινθιακή συμμαχία (302 π.Χ.). Ο θάνατος του Αντιγόνου στη μάχη της Ιψού (301 π.Χ.) εγκαινίασε μια νέα περίοδο για το Δημήτριο, που παρέμενε ο μόνος Αντιγονίδης κάτοχος του βασιλικού τίτλου, με βασιλείο χωρίς σαφή όρια ωστόσο: στον ελλαδικό χώρο είχαν απομείνει στην κατοχή του η Κόρινθος, τα Μέγαρα, κάποιες πόλεις της Πελοποννήσου⁸ και οι Κυκλάδες⁹, ενώ κατείχε και την Κύπρο. Στη Μικρά Ασία κατείχε την Αβυδο, τις Ερυθρές, τις Κλαζομενές, την Έφεσο, τη Λάμψακο, το Πάριον και τη Μίλητο,¹⁰ και στη Φοινίκη την Τύρο και τη Σιδώνα.

Σύντομα η ανατροπή των συμμαχιών με αφορμή τη διαμάχη Πτολεμαίου Α΄ και Σελεύκου για την κατοχή της Κοίλης Συρίας οδήγησε το Σέλευκο να συνάψει βραχύβια συμμαχία με το Δημήτριο, φυσικό εχθρό και του Πτολεμαίου και του Λυσιμάχου, στην πόλη Ρώσο της Συρίας. Η συμμαχία επισφραγίστηκε με το γάμο του Σελεύκου με την πολύ νεότερή του κόρη του Δημητρίου Στρατονίκη, αλλά και με την παραχώρηση της Κιλικίας στο Δημήτριο (299/8 π.Χ.).¹¹ Το κενό που άφησε ο θάνατος του Κασσάνδρου στο ελληνικό πολιτικό προσκήνιο έδωσε στο Δημήτριο το έναυσμα να επανακάμψει στην Ελλάδα την άνοιξη του 295 π.Χ., προκειμένου να απελευθερώσει την Αθήνα από την τυραννία του Λαχάρη¹² και να νικήσει τους Σπαρτιάτες. Τότε πληροφορήθηκε ότι κατά το διάστημα της απουσίας του ο Πτολεμαίος Α΄ διεκδικούσε την Κύπρο, ο Σέλευκος την Κιλικία και ο Λυσιμάχος τις ιωνικές πόλεις που είχε ακόμη ο Δημήτριος στην κατοχή του.¹³ Στο σημείο αυτό κλήθηκε να παρέμβει στον ανταγωνισμό για τη δυναστική διαδοχή στη Μακεδονία, όπου ανακηρύχθηκε βασιλιάς αφού δολοφόνησε τον Αλέξανδρο Δ΄ (294 π.Χ.).¹⁴ Κατά την παραμονή του στο μακεδονικό θρόνο (294-287 π.Χ.)¹⁵ μεθόδευσε τη διεύρυνση της σφαίρας επιρροής του στην κεντρική Ελλάδα (στο διάστημα αυτό η Θήβα πολιορκήθηκε δύο φορές) και στη Δύση.¹⁶ Καθώς όμως κύρια φιλοδοξία του ήταν η ανασύσταση της αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, προετοιμάζε παράλληλα, ως το 288 π.Χ., στόλο 500 πλοίων. Η κίνηση αυτή οδήγησε στο συνασπισμό των αντιπάλων του, Σελεύκου, Λυσιμάχου και Πτολεμαίου Α΄. Ο στρατός του αρνήθηκε να πολεμήσει όταν η Μακεδονία δέχθηκε εισβολή από την Ανατολή. Ο Δημήτριος εξορίστηκε κατόπιν από τη Μακεδονία και έχασε τον έλεγχο και της νότιας Ελλάδας, οι Αθηναίοι μάλιστα εκδίωξαν τη φρουρά του από την πόλη (όχι όμως και από τον Πειραιά). Η ανωμαλία αυτή οδήγησε σε ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις (287 π.Χ.) με πρωτοβουλία του Πτολεμαίου Α΄, ο οποίος ενθάρρυνε το Δημήτριο να διεκδικήσει τη Μικρά Ασία. Στη Μικρά Ασία όμως ο αντιγονιδικός στρατός αποδεκατίστηκε από τη χολέρα και την αστία, με αποτέλεσμα την παράδοση του Δημητρίου στο Σέλευκο. Πέρασε τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής του ως αιχμάλωτος, ενώ το ποτό και ο έκλυτος βίος επιτάχυναν το θάνατό του. Την αντιγονιδική ηγεμονία στον κυρίως ελλαδικό χώρο αποκατέστησε ο γιος του Αντίγονος Β΄ Γονατάς, ο οποίος διατήρησε βλέψεις και στα μικρασιατικά παράλια.

3. Αποτίμηση

Είναι δύσκολο να δώσει κανείς συνοπτικά το στίγμα της ζωής του Δημητρίου Πολιορκητή, που αναντίρρητα παρουσίασε πολλές διακυμάνσεις. Οι στρατηγικές του ικανότητες αναδείχθηκαν και αξιοποιήθηκαν με τον καλύτερο τρόπο υπό την σφιβαρή καθοδήγηση του πατέρα του Αντιγόνου Μονοφθάλμου, που υπήρξε ο ιθύνων νους της δυναστείας. Ο Δημήτριος επιδόθηκε στην τεχνολογική βελτίωση του στρατού και του ναυτικού. Καινοτομίες όπως η χρήση νέων πολιορκητικών μηχανών ή η κατασκευή πεντηκοντόρων πλοίων τού επέτρεψαν να πετύχει ικανοποιητικά αποτελέσματα στις πολεμικές αναμετρήσεις με τους εκάστοτε αντιπάλους του.

Σε πολιτικό επίπεδο, το μεγαλύτερο επίτευγμα του Δημητρίου είναι ότι κατόρθωσε να μετατρέψει τη ναυτική του δύναμη σε ηπειρωτική· οι εικονογραφικές μάλιστα παραπομπές των προσωπικών του νομισματικών τύπων μετά το 300 π.Χ. στην

Δημήτριος Πολιορκητής

περίτρανη ναυτική του νίκη στη Σαλαμίνα της Κύπρου (306 π.Χ.) προδίδουν τη σημασία της ναυτικής του πολιτικής για την ενίσχυση του κύρους των Αντιγονιδών στη Μικρά Ασία μετά την πανωλεθρία στην Ιψό (301 π.Χ.). Υπήρξε επίσης ιδρυτής σημαντικών πόλεων, όπως η θεσσαλική Δημητριάδα (293 π.Χ.).¹⁷ Γεγονός όμως είναι ότι ουδέποτε ανέπτυξε συγκροτημένη πολιτική ανάλογη με αυτή του πατέρα του. Δε συνειδητοποίησε εξάλλου έγκαιρα ότι η εποχή των μεγάλων εκστρατειών ήταν πια παρελθόν, με αποτέλεσμα να αποβεί σε βάρος του η προσπάθεια να επαναπροσαρτήσει τις ασιατικές κτήσεις που στο παρελθόν ανήκαν στο Μονόφθαλμο.

Οι φιλολογικές αναφορές στο παρουσιαστικό του Αντιγονίδα βασιλέα επισημαίνουν ότι καμία φιλολογική ή εικαστική του αναπαράσταση (αγάλματα που του έχουν αποδοθεί,¹⁸ ίσως μια μορφή από τη σαρκοφάγο του Μεγάλου Αλεξάνδρου και πιθανόν και κάποια μορφή στις τοιχογραφίες της ρωμαϊκής οικίας στο Boscoreale της Ιταλίας) δεν αποδίδει ικανοποιητικά την ξεχωριστή του ομορφιά, που αποτελούσε κρέμα ηρωικής επιφάνειας σπάνιας για τη νεαρή ηλικία του και βασιλικής σεμνότητας και που συνδύαζε «χάρη και βαρύτητα, επιβλητικότητα και ομορφιά».¹⁹ Κατά τα νεανικά του χρόνια ήταν προσηνής και προσιτός· η πρωτεϊκή του ικανότητα του επέτρεπε να ελίσσεται σε δύσκολες καταστάσεις, συχνά ωστόσο με κίνδυνο να τις αντιμετωπίζει με παρορμητισμό, καιροσκοπισμό, αστάθεια και απερισκεψία. Τα στοιχεία αυτά του χαρακτήρα του, που είχαν κάποιες φορές αποδειχθεί ολέθρια ήδη όσο ο Μονόφθαλμος ήταν ζωντανός, όπως –για παράδειγμα– στη μάχη της Ιψού (301 π.Χ.), αποδείχθηκαν σοβαρά μειονεκτήματα όταν παρέμεινε μόνος του στην εξουσία και έπληξαν το κύρος του Αντιγονιδικού βασιλείου. Η προσωπική του ζωή ήταν πολυτάραχη: εκτός από το γάμο του με τη Φύλα, που πραγματοποιήθηκε πολύ νωρίς για πολιτικούς λόγους, και με τη Δηιδάμεια, αδελφή του βασιλιά της Ηπείρου Πύρρου, ο Δημήτριος παντρεύτηκε κατά την παραμονή του στην Αθήνα την Ευθυδίκη, Αθηναία ευγενικής καταγωγής.²⁰ Είναι γνωστές οι σχέσεις του με διάφορες εταίρες, όπως με τη Λάμια (με την οποία απέκτησε ένα γιο), με τη Λέαίνα, τη Χρυσίδα, την Δημώ, την Αντίκυρα, τη Μανία και τη Μυρσίνη, αλλά και με επιφανείς Αθηναίους, όπως ο Κλεαίνετος, γιος του Κλεομέδοντος του Κυδαθηναίου, απόγονος του δημαγωγού Κλέωνα. Τα χρήματα που ξόδευε για τις εταίρες πολλές φορές προέρχονταν από το θησαυροφυλάκιο των Αθηνών. Επέτρεψε επίσης στη Λάμια και στη Λέαίνα να λατρευτούν ως θεές και μάλιστα ως προσωποποιήσεις της Αφροδίτης.²¹

Οι απολυταρχικές του τάσεις και η μεγαλομανία του ενθάρρυναν εκκεντρικές εκδηλώσεις, όπως οι τιμές των Αθηναίων προς τους «σωτήρες» ή «σωτήρες θεούς» Αντίγονο Μονόφθαλμο και Δημήτριο μετά την απελευθέρωση της πόλης το 307 π.Χ., η καθιέρωση αγώνων και λατρείας προς τιμήν τους, η προσθήκη δύο νέων φυλών στην Αθήνα, της Αντιγονίδος και της Δημητριάδος, η ανέγερση αγαλμάτων τους στην Αθήνα και η προσθήκη δύο ιερών πλοίων, με ονομασίες παράγωγες από τα ονόματα του Αντιγόνου και του Δημητρίου στις ιερές τριήρεις Πάραλο και Αμμωνιάδα. Χαρακτηριστικό επίσης είναι ότι τόσο στον ειδικό ύμνο σε ιθυφαλλικό μέτρο που συνέθεσαν οι Αθηναίοι προς τιμήν του για τα Ελευσίνια μυστήρια μετά την επιστροφή του από την Κέρκυρα (291 ή 290 π.Χ.), όπου ο Δημήτριος αποκαλείται «Ποσειδών» (υπαιγιμός στη ναυτική του νίκη στη Σαλαμίνα) και «γιος της Αφροδίτης», όσο και σε ένα σύγχρονο σχεδόν ψήφισμα των Αθηναίων παρουσιάζεται ως θεός και παρακαλείται να αναλάβει τον πόλεμο κατά των εχθρών στο βορρά.²² Μετονομάστηκε επίσης προς τιμήν του ο μήνας Μουνιχίων και θεσπίστηκε ειδική γιορτή με το όνομά του.²³

Σε γενικές γραμμές, οι δραματικές μεταπτώσεις της πολυτάραχης ζωής του Πολιορκητή αντικατοπτρίζουν τη ρευστότητα της εποχής των Διαδόχων.

1. Wehrli, C., *Antigone et Démétrios* (Génève 1968), σελ. 140 κ.ε., 199, σημ. 31.

2. Διόδ. Σ. 19.56.4-5.

3. Πλούτ., *Δημ.* 19, .59, 69.1, 86. Διόδ. Σ. 19.69.1.

4. Διόδ. Σ. 19.83-5.

Δημήτριος Πολιορκητής

5. Πολύαιν. 4.7.6, Πλούτ., *Δημ.* 8.3 - 9, Διόδ. Σ. 20.45.2-3.
6. Διόδ. Σ. 20.46.5.
7. Διόδ. Σ. 20.81 κ.ε.
8. Πλούτ., *Δημ.* 30.4, 31.2, 39.1.
9. Newell, E.T., *The Coinages of Demetrius Poliorcetes* (Oxford 1927), σελ. 44.
10. Για την Άβυδο: Διόδ. Σ. 20.107, 2-3. Για τις Ερυθρές και Κλαζομενές: Διόδ. Σ. 10.107.5. Για την Έφεσο, τη Λάμψακο και το Πάριο: Διόδ. Σ. 20.111.3. Για τη Μίλητο: SIG3 322.
11. Πλούτ., *Δημ.* 32-3· Αππ. Συρ. 59-62· Will, E., *Histoire politique du monde Hellénistique 1* (323 av. J.-C.) (Nancy 1979), σελ. 88-89· Will, E., “The formation of the Hellenistic Kingdoms”, στο *CAH* 7.12 (1989), σελ. 101-110.
12. *IG* II2 1.646· Habicht, Chr., *Untersuchungen zur politischen Geschichte Athens im 3. Jahreshundert* (Vestigia 30, München 1979), σελ. 2-8· του ίδιου, *Athens from Alexander to Antony* (Harvard 1997), σελ. 88, σημ. 75.
13. *SIG* 368, Πλούτ., *Δημ.* 35.2.
14. Η αξιοπιστία του Πορφυρίου της Τύρου για την ακριβή χρονολογία της ανόδου του Πολιορκητή στο θρόνο της Μακεδονίας αμφισβητείται: *FGrHist* 260, F 3· Lénêque, F., *Pyrrhos* (Paris 1979), σελ. 178-180· Wehrli, C., *Antigone et Demetrios* (Genève 1968), σελ. 169, σημ. 1-2.
15. *FGrHist* 260, F 3, 31: κατά τον Ευσέβιο ο Δημήτριος βασίλευσε έξι χρόνια στη Μακεδονία και έξι χρόνια και έξι μήνες στη Θεσσαλία.
16. Πλούτ., *Δημ.* 39 κ.ε. Πολύαιν. 4.7.11· Wehrli, C., *Antigone et Demetrios* (Genève 1968), σελ. 169-192.
17. Για την ίδρυση της Δημητριάδας, βλ. Στράβ. 9.43· Stählin, F. – Meyer, E. – Heidner, A., *Pagasai und Demetrias* (Berlin 1934), σελ. 178 κ.ε. Furtwängler, A., *Demetrias, Eine makedonische Gründung im Netz hellenistischer Handels- und Geldpolitik*, ανέκδ. διατριβή για υφηγεσία (Saarland 1990)· Habicht, Chr., *Athens from Alexander to Antony* (Harvard 1999), σελ. 90, σημ. 84.
18. Laubscher, W., “Hellenistische Herrscher und Pan”, *MDAI* (Ath) 100 (1985), σελ. 340-350.
19. Πλούτ., *Δημ.* 2.2· Διόδ. Σ. 20.92.3.
20. Πλούτ., *Δημ.* 14.1.
21. Για τις εταιρές του Πολιορκητή στην Αθήνα, βλ. *FGrHist* 75 F 1· *PCG* 7.347, fr. 5· Αθην. 3.101E.4, 128A· *FGrHist* 81 F 12· Αθην. 3, 4, 6, 13-14. Για τις σχέσεις του Πολιορκητή με επιφανείς Αθηναίους, βλ. Πλούτ., *Δημ.* 242-4.
22. Mikalson, J.D., *Religion in Hellenistic Athens* (Berkeley – Los Angeles – London 1998), σελ. 75-104· Habicht, Chr., *Athens from Alexander to Anthony* (Harvard 1999), σελ. 92.
23. Σώζεται σήμερα μια επιγραφή της γιορτής προς τιμήν του Δημητρίου, χρονολογούμενη στο έτος 292 π.Χ.: *IG* II2 649. Πρβ. Habicht, Chr., *Athens from Alexander to Anthony* (Harvard 1999), σελ. 88, σημ. 77. Οι τιμές προς το Δημήτριο προφανώς καταργήθηκαν μετά την εξέγερση των Αθηνών το 287 π.Χ., η λατρεία όμως των «σωτήρων» Αντιγόνου και Δημητρίου εξακολούθησε να τελείται και αργότερα.

Δημήτριος Πολιορκητής

Bibliography :

	Billows R.A. , <i>Antigonos the One-Eyed and the Creation of the Hellenistic State</i> , Berkeley – Los Angeles – London 1990
	Habicht C. , <i>Athens from Alexander to Antony</i> , HUP, Cambridge Mass. – London 1999
	Will E. , <i>Histoire Politique du Monde Hellénistique. 320-30 av. J.-C.</i> , 2, Nancy 1983
	Newell E.T. , <i>The Coinages of Demetrius Poliorcetes</i> , Obol International, Chicago 1978
	Wehrli C. , <i>Antigone et Demetrios</i> , Geneva 1968
	Badian E. , "Antigonos Monophthalmos", <i>NPauily 1.1</i> , 1996
	Bergmann M. , "Hymnos der Athener auf Demetrios Poliorketes", Barner, W., <i>Querlektüren: Weltliteratur zwischen den Disziplinen</i> , Göttingen 1997, 25–47
	Dimitrakos G. , <i>Demetrius Poliorketes und Athen</i> , Hamburg 1937
	Elkeles G. , <i>Demetrius der Städtebelagerer</i> , Breslau 1941
	Bowsworth A.B. , "Demetrius (4) I of Makedonia", Hornblower, S., Spawforth, A. (eds.), <i>Oxford Classical Dictionary</i> , Oxford 1996
	Lefèvre F. , "Traité de paix entre Démétrios Poliorcète et la confédération étolienne (fin 289 ?)", <i>BCH</i> , 122, 1998, 109–141
	Manni E. , <i>Demetrio Poliorcete</i> , Roma 1951
	Mikalson J.D. , <i>Religion in Hellenistic Athens</i> , Berkeley – Los Angeles – London 1998
	Mørkholm O. , <i>Early Hellenistic Coinage from the Accession of Alexander to the Peace of Apamea (336-188 B.C.)</i> , Cambridge 1991
	Wheatley P.V. , "The lifespan of Demetrius Poliorcetes", <i>Historia</i> , 46, 1997, 19–27
	Wheatley P.V. , "The young Demetrius Poliorcetes", <i>The Ancient History Bulletin</i> , 13, 1999, 1-13
	Will E. , "The Period of Antigonos Monophthalmus (321-301)", <i>CAH</i> , 2, 1984, 39-61
	Lévêque F. , <i>Pyrrhos</i> , Paris 1979
	Habicht C. , <i>Untersuchungen zur politischen Geschichte Athens im 3. Jahrhundert</i> , München 1979, Vestigia 30
	Laubscher W. , "Hellenistische Herrscher und Pan", <i>MDAI</i> , 100 , 1985, 340-350
	Furtwängler A.E. , <i>Demetrias. Eine makedonische Gründung im Netz hellenistischer Handels- und Geldpolitik</i> , Saarland 1990
	Meyer E., Stählin F, Heidner A. , <i>Pagasai und Demetrias</i> , Berlin 1934
	Will E. , "The formation of the Hellenistic Kingdoms", <i>CAH 7.12</i> , 1989, 101-117

Δημήτριος Πολιορκητής

Webliography :

	Ancient Coinage of Macedonia, Kings, Demetrios Poliorcetes
	http://www.wildwinds.com/coins/greece/macedonia/kings/demetrios_poliorcetes/i.html
	Demetrios Poliorcetes
	http://content.cdlib.org/xtf/view?docId=ft267nb1f9&chunk.id=ch3&toc.depth=1&toc.id=ch3&brand=eschol

Quotations

Κ.Π. Καβάφη, Ο Βασιλεύς Δημήτριος

“Ὅσπερ οὐ βασιλεύς, ἀλλ’ ὑποκριτής, μεταμφιέννυται χλαμύδα φαιὰν ἀντὶ τῆς τραγικῆς ἐκείνης, καὶ διαλαθῶν ὑπεχώρησε.”

Πλούταρχος, *Βίος Δημητρίου*, 18.1906

Σαν τον παραίτησαν οι Μακεδόνες
κι απέδειξαν πως προτιμούν τον Πύρρο
ο βασιλεύς Δημήτριος (μεγάλην
είχε ψυχή) καθόλου –έτσι είπαν–
δεν φέροθηκε σαν βασιλεύς. Επήγε
κ’ έβγαλε τα χρυσά φορέματά του,
και τα ποδήματά του πέταξε
τα ολοπόρφυρα. Με ρούχ’ απλά
ντύθηκε γρήγορα και ξέφυγε.
Κάμνοντας όμοια σαν ηθοποιός
που όταν η παράσταση τελειώσει,
αλλάζει φορεσιά κι απέρχεται.

(απόσπασμα)

Chronological Table

337/6 π.Χ.: Γέννηση του Δημητρίου Πολιορκητή στη Μακεδονία

319 π.Χ.: Γάμος του Δημητρίου με τη Φίλα

317 π.Χ.: Συμμετοχή στη μάχη της Παραιτακηνής

316 π.Χ.: Συμμετοχή στη μάχη της Γαβιηνής

312 π.Χ.: Ήττα του Δημητρίου από τον Πτολεμαίο Α' στη Γάζα

311 π.Χ.: Ειρήνη μεταξύ Αντιγόνου, Πτολεμαίου Α', Λυσιμάχου και Κασσάνδρου

307 π.Χ.: Κατάληψη Πειραιά και Μουνιχίας από το Δημήτριο. Διακήρυξη της ανεξαρτησίας των Αθηνών

306 π.Χ.: Νίκη του Δημητρίου εναντίον του πτολεμαϊκού στόλου στη Σαλαμίνα της Κύπρου

304 π.Χ.: Λύση της μακροχρόνιας πολιορκίας της Ρόδου έπειτα από διαπραγματεύσεις (ο Δημήτριος λαμβάνει την προσωνυμία «Πολιορκητής»)

Δημήτριος Πολιορκητής

- 304-302 π.Χ.:** Εκστρατεία στην Ελλάδα: επέκταση συμμαχίας στη Βοιωτία και στην Αιτωλία, ανασυγκρότηση Κορινθιακής συμμαχίας
- 301 π.Χ.:** Πανωλεθρία Αντιγονιδών στη μάχη της Ιψού. Ο Δημήτριος μένει ο μοναδικός Αντιγονίδης βασιλιάς
- 299/8 π.Χ.:** Συμμαχία με το Σέλευκο Α', γάμος του Σελεύκου με την κόρη του Δημητρίου Στρατονίκη. Παραχώρηση Κιλικίας στο Δημήτριο
- 295 π.Χ.:** Εμπλοκή του Δημητρίου Πολιορκητή στον ανταγωνισμό για τη δυναστική διαδοχή στη Μακεδονία. Δολοφονία του Αλεξάνδρου Δ' από Πολιορκητή. Ανάρρηση του Πολιορκητή στο μακεδονικό θρόνο
- Απρίλιος 295 π.Χ.:** Ο Δημήτριος απελευθερώνει την Αθήνα από την τυραννίδα του Λαχάρη. Στροφή στην Κύπρο
- 295-294 π.Χ.:** Εμπλοκή στον ανταγωνισμό για τη δυναστική διαδοχή στη Μακεδονία. Δολοφονία του Αλεξάνδρου Δ' από Δημήτριο και ανάρρησή του στο μακεδονικό θρόνο
- 294-287 π.Χ.:** Διεύρυνση σφαιράς επιρροής στην κεντρική Ελλάδα και στη Δύση. Διπλή πολιορκία Θηβών
- 288 π.Χ.:** Συμμαχία Σελεύκου, Λυσιμάχου, Πτολεμαίου Α' κατά Δημητρίου, ο οποίος εξορίζεται από τη Μακεδονία
- 287 π.Χ.:** Στροφή του Δημητρίου Πολιορκητή στη Μικρά Ασία, παράδοσή του στο Σέλευκο Νικάτορα, αιχμαλωσία
- 283 π.Χ.:** Θάνατος του Δημητρίου στη Μικρά Ασία